

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 455

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 29 mai 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 861 din 17 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	2–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
434. — Hotărâre pentru modificarea și completarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 861**

din 17 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Tudor Alexandru Chiuariu în Dosarul nr. 8.294/180/2017 al Judecătoria Bacău — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 60D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 95D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (4) și alin. (5) lit. b) și alin. (6)—(7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Mircea Iulian Porțeanu în Dosarul nr. 28.156/299/2018 al Judecătoria Sectorului 1 București — Secția I civilă, precum și în Dosarul nr. 346D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (5) lit. a) și b) și alin. (7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Ana Maria Necula în Dosarul nr. 15.699/236/2016 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă. La apelul nominal constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 95D/2019 și nr. 346D/2019 la Dosarul nr. 60D/2018.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 95D/2019 și nr. 346D/2019 la Dosarul nr. 60D/2018, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că, în epoca actuală, cunoștințele tehnice necesare pentru a lua la cunoștință de un act emis de organele fiscale și afișat pe internet sunt minime. În plus, comunicarea prin publicitate este una subsidiară, în condițiile în care comunicarea la adresele indicate nu a putut fi realizată. Însă această comunicare presupune un minimum de diligență și din partea destinatarului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 13 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.294/180/2017, **Judecătoria Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală în forma în vigoare la data de 1 februarie 2017**, excepție ridicată de Tudor Alexandru Chiuariu, într-un dosar având ca obiect soluționarea unor cereri privind o contestație la executare și suspendarea executării.

8. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 28.156/299/2018, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (4) și alin. (5) lit. a) și b) și alin. (6)—(7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Mircea Iulian Porțeanu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

9. Prin Încheierea din 7 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 15.699/236/2016, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (5) lit. a) și b) și alin. (7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Ana Maria Necula într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în condițiile în care nu asigură condițiile pentru o comunicare eficientă a actelor fiscale. Se arată că, potrivit vechiului Cod de procedură fiscală, organul fiscal avea obligația de a parcurge o serie de modalități de comunicare până la a utiliza metoda publicității, care nu este la fel de eficientă ca cea a remiterii directe sau cea de comunicare prin poștă. În noul cod aceste modalități sunt comprimate în alin. (2) al art. 47, organul fiscal având libertatea de a se folosi de oricare dintre acestea, ulterior trecând la comunicarea prin publicitate.

11. Modalitatea de redactare a textului art. 47 din noul Cod de procedură fiscală face ca procedura de comunicare a actelor administrative fiscale să devină o procedură formală, necesară complinirii unor etape administrative și procesuale, fără a se asigura, în fapt, finalitatea acesteia, respectiv aducerea la cunoștința contribuabilului a existenței unor demersuri administrative fiscale de natură să afecteze drepturile și obligațiile acestuia.

12. Practic, dintr-o procedură *ultima ratio*, astfel cum este reglementată, spre exemplu, în Codul de procedură civilă, comunicarea prin publicitate are valența de a deveni în practică procedura standard de comunicare a actelor administrative fiscale, mijloc de comunicare care nu prezintă garanțiile necesare de asigurare a dreptului persoanelor vătămate de o

autoritate publică de a-și exercita dreptul la liberul acces la justiție, respectiv de a contesta actele administrative.

13. În atare condiții, în lipsa reglementării ordinii comunicării actelor organelor administrative fiscale (sau a unor precizări cu privire la realizarea unor interogări referitoare la domiciliul sau reședința de fapt a contribuabilului), limitând comunicarea doar la domiciliul fiscal, scopul legii este eludat, întrucât scopul este acela de a comunica în mod efectiv actele administrative fiscale destinatarilor acestora în vederea asigurării exercitării în mod eficient și efectiv a drepturilor constituționale de care dispun.

14. De asemenea, se mai arată că dispozițiile legale criticate pornesc de la presupunerea că orice cetățean are acces la internet și are cunoștințele necesare gestionării unor sisteme informatice. De asemenea, consideră că derularea procedurii prin intermediul sistemelor informatice discriminează categorii întregi de cetățeni care nu au cum să beneficieze de aceste sisteme, precizând că procedura veche, prin afișarea pe ușa domiciliului, era mult mai potrivită și, astfel, contribuabilii erau tratați în mod egal.

15. **Judecătoria Bacău — Secția civilă** apreciază că, în aparență, prevederile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate. Observă că, în realitate, ceea ce se critică este maniera în care a înțeles legiuitorul să stabilească modalitățile de comunicare a actelor administrative fiscale, or, aceasta constituie atribuția puterii legiuitoare, iar nu a instanței de control constituțional.

16. **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că respectiva comunicare prin publicitate este subsecventă comunicării prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, motiv pentru care nu se poate reține teza autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul că apelarea la acest mijloc de comunicare îngrădește accesul liber la justiție, întrucât nu are internet și nu cunoaște pagina de internet a organelor fiscale, având în vedere că acestea sunt obligate să comunice cu prioritate actele administrative prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, iar abia în situația în care constată că această modalitate de comunicare este ineficientă, pot apela la comunicarea prin publicitate.

17. **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că nu se poate reține existența vreunei discriminări, având în vedere că nu este vorba de aplicarea unui tratament diferențiat unor persoane aflate în situații similare.

18. Mai mult decât atât, se arată că aspectele reliefate de autoarea excepției de neconstituționalitate reflectă o nemulțumire a acesteia cu privire la conținutul textelor legale criticate, solicitând, de fapt, modificarea și completarea lor, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Avocatul Poporului** a comunicat punctul său de vedere în Dosarul nr. 60D/2018, arătând că dispozițiile art. 47 din Codul de procedură fiscală sunt constituționale în măsura în care se interpretează că modalitatea de comunicare a actelor administrative fiscale prin publicitate reprezintă doar o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a acestora, folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective și justificate.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat prin încheierile de sesizare, îl constituie în Dosarul nr. 60D/2018 dispozițiile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală în redactarea în vigoare la data de 1 februarie 2017, în Dosarul nr. 95D/2019 prevederile art. 47 alin. (4) și alin. (5) lit. a) și b) și alin. (6)—(7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, iar în Dosarul nr. 346D/2019 prevederile art. 47 alin. (5) lit. a) și b) și alin. (7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală. În realitate, din examinarea excepției de neconstituționalitate, reiese că obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală în redactarea anterioară modificării acestora prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 31 august 2017, prevederi care aveau următorul conținut:

„(1) *Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului căruia îi este destinat. În situația contribuabilului/plătitorului fără domiciliu fiscal în România, care și-a desemnat împuternicit potrivit art. 18 alin. (4), precum și în situația numirii unui curator fiscal, în condițiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.*

(2) *Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie se comunică contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului acestora, la domiciliul fiscal, direct, dacă se asigură primirea sub semnătură a actului administrativ fiscal, sau prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.*

(3) *Actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emiteri și de comunicare.*

(4) *În cazul în care comunicarea potrivit alin. (2) sau (3), după caz, nu a fost posibilă, aceasta se realizează prin publicitate.*

(5) *Comunicarea prin publicitate se efectuează prin afișarea unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului/plătitorului, după cum urmează:*

a) *în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal central prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a A.N.A.F.;*

b) *în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective.*

(6) *Anunțul prevăzut la alin. (5) se menține afișat cel puțin 60 de zile de la data publicării acestuia și conține următoarele elemente:*

a) *numele și prenumele sau denumirea contribuabilului/plătitorului;*

b) *domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului;*

c) *denumirea, numărul și data emiterii actului administrativ fiscal.*

(7) În cazul în care actul administrativ fiscal se comunică prin publicitate, acesta se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.

(8) În cazul actelor administrative fiscale emise de către organul fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională.

(9) În cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce urmează a fi utilizate de către respectivul organ fiscal local.

(10) În termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data emiterii actului administrativ fiscal, organul fiscal trebuie să inițieze acțiunile pentru comunicarea actului."

24. Curtea observă că dispozițiile legale criticate au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 31 august 2017. Însă, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea va analiza dispozițiile legale înainte de modificarea acestora prin actul normativ menționat, ținând cont de faptul că ele continuă să producă efecte juridice în cauză.

25. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componența sa privind calitatea legii, ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Se mai invocă și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 1 pct. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, actul administrativ fiscal reprezintă „actul emis de organul fiscal în exercitarea atribuțiilor de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, pentru stabilirea unei situații individuale și în scopul de a produce efecte juridice față de cel căruia îi este adresat”. Actul administrativ fiscal este acea formă juridică principală a activității organelor administrației publice, care constă într-o manifestare unilaterală

și expresă de voință de a da naștere, a modifica și a stinge drepturi și obligații, în realizarea puterii publice, sub controlul principal de legalitate al instanțelor judecătorești. Această manifestare unilaterală de voință, chiar dacă apare în contextul realizării puterii publice, presupune asigurarea unui echilibru ce implică respectarea intereselor private legitime, a drepturilor conferite de lege destinatarului actului administrativ fiscal, precum și asigurarea condițiilor necesare exercitării de către instanțele judecătorești a controlului de legalitate a actului administrativ. În acest context, natura unilaterală a actului administrativ fiscal are ca rezultată reglementarea condițiilor de emiterie, comunicare, precum și a modalităților de asigurare a opozabilității acestuia.

27. Astfel, comunicarea actului administrativ fiscal către destinatarul său (contribuabilul/plătitorul căruia îi este destinat) reprezintă o garanție importantă împotriva arbitrarului și, totodată, cea mai eficientă modalitate de aducere la cunoștință a conținutului raportului juridic fiscal care ia naștere ca urmare a emiterii acestui act. Comunicarea actului administrativ fiscal are importanță și cu privire la efectele juridice produse de acesta, actul administrativ fiscal producând efecte juridice față de destinatarul său doar din momentul în care îi este comunicat în mod legal. Prin urmare, comunicarea actului administrativ fiscal reprezintă o condiție preliminară pentru opozabilitate, respectiv pentru a determina data de la care actul administrativ fiscal poate produce efecte pentru contribuabil. Așa cum este și firesc, regula o constituie comunicarea actului administrativ fiscal către contribuabilul/plătitorul căruia îi este destinat. În acest fel se asigură cunoașterea nemijlocită de către partea din raportul juridic fiscal a conținutului raportului juridic născut ca urmare a emiterii actului administrativ fiscal.

28. Curtea observă că în acest sens sunt și prevederile art. 48 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care prevăd că actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii. Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit art. 47 din actul normativ precizat nu este opozabil contribuabilului/plătitorului și nu produce niciun efect juridic.

29. Raportat la criticile formulate din prisma reglementării anterioare cuprinse în art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, a statuat că „interesul organelor fiscale de aducere la cunoștință contribuabilului a existenței unei obligații fiscale al cărei creditor este însuși statul implică necesitatea comunicării actului administrativ în care aceasta este consemnată prin modalități care să asigure aducerea efectivă la cunoștință contribuabilului despre existența unor obligații fiscale în sarcina sa”. Curtea a mai reținut, prin decizia precitată, că în art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 legiuitorul a stabilit modalitățile prin care pot fi comunicate actele administrative fiscale, și anume: „a) prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnătură, data comunicării fiind data ridicării sub semnătură a actului; b) prin remiterea, sub semnătură, a actului administrativ fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnătură a actului; c) prin poștă, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu

scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia; d) prin publicitate”.

30. În acest context, Curtea a observat că art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală enumera aceste modalități fără să conțină vreo precizare referitoare la ordinea de prioritate în care acestea pot fi folosite, astfel încât, în practică, în lipsa unei mențiuni exprese referitoare la obligativitatea respectării ordinii în care acestea sunt enumerate, exista o tendință a organelor fiscale de a ignora succesiunea în care acestea sunt prevăzute în art. 44 alin. (2) și de a recurge la comunicarea direct prin publicitate, fără a proceda la epuizarea celorlalte mijloace de comunicare a actului administrativ fiscal. Așa fiind, Curtea a constatat că prevederile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din aceeași ordonanță.

31. Referitor la modalitățile de efectuare a comunicării actului administrativ fiscal, Curtea reține că în prezent acestea sunt reglementate în cuprinsul art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, criticat în speță, însă ele nu sunt alternative, organul fiscal neavând posibilitatea să aleagă modalitatea de comunicare care i se pare mai convenabilă, ci trebuie urmată, gradual, o ierarhie a modalităților de comunicare. Astfel, prin art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, legiuitorul a prevăzut în mod concret modalitățile în care pot fi comunicate actele administrativ fiscale, și anume: actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie se comunică contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului acestuia, la domiciliul fiscal, direct, dacă se asigură primirea sub semnătură a actului administrativ fiscal, sau prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire [alin. (2)]; actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emiter și de comunicare [alin. (3)]; în cazul în care comunicarea realizată potrivit alin. (2) sau (3), după caz, nu a fost posibilă, aceasta se înfăptuiește prin publicitate.

32. Prin urmare, Curtea constată că modalitățile de comunicare a actului administrativ fiscal consacrate de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt: comunicarea directă, această modalitate de comunicare presupunând înmânarea directă a actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie către contribuabil/plătitor sau către împuternicitul acestuia, sub semnătură de primire; comunicarea prin poștă, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori al împuternicitului acestuia, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire; comunicarea actului administrativ fiscal emis în formă electronică, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, și comunicarea prin publicitate. Curtea subliniază faptul că, în cazul actelor administrative fiscale emise în formă electronică, legiuitorul a prevăzut că acestea se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori

de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emiter și de comunicare.

33. Curtea reține, de asemenea, că art. 31 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală se referă la domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, precizând că, „(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin domiciliu fiscal se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de până la 30 de zile nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) și d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor”.

34. De asemenea, Curtea reține faptul că, potrivit art. 32 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, domiciliul fiscal se înregistrează/modifică la/de organul fiscal central în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social, prin depunerea de către contribuabil/plătitor a unei cereri de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal, însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta, obligație pe care reclamantul din prezenta cauză nu a îndeplinit-o. Data înregistrării/modificării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal.

35. Așa fiind, Curtea constată că prevederile criticate din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt conforme exigențelor constituționale, îndeplinind condiția de claritate a textului, în sensul că organele fiscale au obligația să comunice actul administrativ fiscal contribuabilului/plătitorului sau împuternicitului acestora la domiciliul fiscal, direct, dacă se asigură primirea sub semnătură a actului administrativ fiscal; prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire; prin mijloace electronice, dacă contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emiter și de comunicare; ori, în măsura în care în niciuna dintre modalitățile de mai sus nu a fost posibilă, comunicarea se realizează prin publicitate [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 664 din 29 octombrie 2019*], nepublicată la data pronunțării prezentei decizii].

*) Decizia nr. 664 din 29 octombrie 2019 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 10 februarie 2020.

36. Curtea constată, astfel, că, spre deosebire de reglementarea inițială cuprinsă în art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și declarată neconstituțională prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, precitată, prevederile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală nu lasă loc arbitrarului organelor fiscale, acestea putând să recurgă doar în ultimă instanță la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate.

37. De altfel, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 443 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2014, „modalitatea de comunicare a actului administrativ fiscal prin publicitate, (...) reprezintă o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a actelor administrative fiscale, folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective. Constatarea folosirii abuzive a acestui mod de comunicare a actelor administrative este apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești, însă deja acest aspect ține de aplicarea și interpretarea legii. Numai instanța de judecată este cea competentă să stabilească dacă comunicarea prin publicitate a actului administrativ fiscal a fost efectuată în condițiile Codului de procedură fiscală”.

38. Prin urmare, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare, persoana interesată având posibilitatea să combată în fața instanței judecătorești constatările organului fiscal în legătură cu stabilirea domiciliului său fiscal sau cu privire la modul de comunicare a actelor administrative fiscale. În ceea ce privește invocarea

dispozițiilor constituționale ale art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, acestea nu au incidență în prezenta cauză.

39. Așadar, în ceea ce privește invocarea prevederilor art. 1 alin. (5) în componența sa privind calitatea legii și ale art. 16 privind egalitatea în fața legii din Constituție, Curtea constată că acestea nu sunt încălcate. Pe de o parte, legea este clară și previzibilă, pe de altă parte, ea se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică. Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile legale criticate discriminează pentru că pornesc de la presupunerea că orice cetățean are acces la internet și are cunoștințele necesare gestionării unor sisteme informatice, Curtea reiterează faptul că organele fiscale sunt ținute să recurgă, mai întâi, la comunicarea directă, la comunicarea prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, și abia apoi la mijloace electronice de comunicare.

40. Cu privire la dispozițiile art. 53 din Constituție, având în vedere faptul că nu s-a constatat încălcarea unui drept fundamental, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013, invocarea prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi reținută dacă nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale, astfel cum sunt prevăzute în capitolul II — *Drepturile și libertățile fundamentale* din titlul II — *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale* — din Constituție.

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tudor Alexandru Chiuariu în Dosarul nr. 8.294/180/2017 al Judecătoriei Bacău — Secția civilă, de Mircea Iulian Porțeanu în Dosarul nr. 28.156/299/2018 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția I civilă, precum și de Ana Maria Necula în Dosarul nr. 15.699/236/2016 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și constată că prevederile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bacău — Secția civilă, Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția I civilă, precum și Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19

Ținând seama de măsurile adoptate prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 26 din 28 mai 2020 privind propunerea de modificare/completare/relaxare a măsurilor de prevenire și combatere a efectelor pandemiei de COVID-19 dispuse pe durata stării de alertă,

având în vedere prevederile art. 6 și art. 71 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 3 „Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc” la Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 18 mai 2020, aprobată cu modificări și completări prin Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după punctul 2 se introduc trei noi puncte, punctele 2¹ — 2³, cu următorul cuprins:

„2¹. Competițiile sportive organizate în aer liber sau în bazine acoperite ori aflate în aer liber se pot desfășura pe teritoriul României fără spectatori, numai în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministrului tineretului și sportului și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 43 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020.

2². În condițiile pct. 2, se permite desfășurarea de către sportivii profesioniști, legitimați și/sau de performanță a activităților de pregătire fizică în bazine acoperite sau aflate în aer liber, iar activitățile de pregătire fizică în spații închise sunt permise numai cu respectarea regulilor de distanțare între participanți, astfel încât să se asigure minimum 7 m²/persoană.

2³. Prevederile pct. 2, 2¹ și 2² nu se aplică în cazul sporturilor de contact.”

2. La articolul 1, după punctul 3 se introduce un nou punct, punctul 3¹, cu următorul cuprins:

„3¹. În condițiile pct. 3, organizarea și desfășurarea spectacolelor de tipul drive-in sunt permise numai dacă ocupanții unui autovehicul sunt membrii aceleiași familii, iar organizarea și desfășurarea în aer liber a spectacolelor, concertelor, festivalurilor publice și private sau a altor evenimente culturale sunt permise numai cu participarea a cel mult 500 de spectatori cu locuri pe scaune, aflate la distanță de minimum 2 metri unul față de celălalt, precum și cu purtarea măștii de protecție.”

3. La articolul 2, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. Este permisă deplasarea persoanelor în afara localității/zonei metropolitane fără a mai fi necesară justificarea motivului deplasării.”

4. La articolul 2, punctul 3 se abrogă.

5. La articolul 4, punctele 3 și 4 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„3. Se reia transportul rutier internațional de persoane prin servicii regulate, servicii regulate speciale și servicii ocazionale în trafic internațional, pentru toate cursele efectuate de către

operatorii de transport din și către România, cu respectarea condițiilor stabilite potrivit art. 32, 35 și 37 din Legea nr. 55/2020.

4. Se reia transportul feroviar internațional de persoane de către operatorii de transport feroviari din și către România cu respectarea art. 32, 34 și 37 din Legea nr. 55/2020.”

6. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — În condițiile art. 5 alin. (3) lit. f), art. 8 și 9 din Legea nr. 55/2020, se stabilesc următoarele măsuri:

1. Se suspendă consumul produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice în spațiile comune de servire a mesei din restaurante, hoteluri, moteluri, pensiuni, cafenele sau alte localuri publice, din interiorul clădirilor.

2. În spațiile prevăzute la pct. 1 sunt permise prepararea hranei și comercializarea produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice care nu se consumă în spațiile respective.

3. Prepararea, comercializarea și consumul produselor alimentare și băuturilor alcoolice și nealcoolice sunt permise în spațiile special destinate dispuse în exteriorul clădirilor, în aer liber, cu asigurarea unei distanțe de minimum 2 m între mese și participarea a maximum 4 persoane la o masă, dacă sunt din familii diferite, și cu respectarea măsurilor de protecție sanitară stabilite prin ordin comun al ministrului sănătății, ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020.”

7. La articolul 9, punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6. Se suspendă activitatea în spațiile deschise pentru administrarea de ștranduri/piscine exterioare.”

8. La articolul 9, după punctul 6 se introduce un nou punct, punctul 7, cu următorul cuprins:

„7. Accesul persoanelor pe plajele amenajate se realizează doar cu asigurarea obligatorie de șezlonguri pentru fiecare dintre persoanele prezente, asigurarea unei distanțe de minimum 2 m între șezlongurile care sunt utilizate de persoane din familii diferite și cu respectarea normelor de prevenire stabilite prin ordin comun al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri, ministrului sănătății și al ministrului mediului, apelor și pădurilor, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020.”

9. La articolul 11, alineatele (2), (11) și (17) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Măsurile prevăzute la art. 1 pct. 2, 2¹, 2² și 2³ se pun în aplicare de către Ministerul Sănătății și Ministerul Tineretului și Sportului. Respectarea aplicării acestor măsuri se urmărește de către Ministerul Afacerilor Interne.

.....

(11) Măsura prevăzută la art. 6 pct. 3 se pune în aplicare de către Ministerul Sănătății, Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri și Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor. Respectarea aplicării măsurilor prevăzute la art. 6 și 7 se urmărește de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Afacerilor Interne.

(17) Măsurile prevăzute la art. 9 pct. 6 și 7 se pun în aplicare de către Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și Ministerul Sănătății. Respectarea măsurilor prevăzute la art. 9 pct. 6 și 7 se urmărește de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Afacerilor Interne.”

Art. II. — Măsurile prevăzute la art. I se aplică începând cu data de 1 iunie 2020.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela

Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,
Lucian Nicolae Bode

p. Ministrul muncii și protecției sociale,
Ion Alin Dan Ignat,
secretar de stat

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,
Virgil-Daniel Popescu

p. Ministrul culturii,
Camelia Veronica Marcu,
secretar general

Ministrul tineretului și sportului,
Marian Ionuț Stroie

Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mircea Fechet,
secretar de stat

București, 28 mai 2020.
Nr. 434.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

